

TÄHTI Maiju oli elänyt koko aikuisikänsä yksin. Hän oli töissä kirjastossa. Kirjat olivat hänen ystäviään, eikä hän kaivannut muita. Maiju oli juuri täyttänyt 35, kun hän näki elämänsä miehen. Televisiosta alkoi uusi sarja, Kuplivan kuumaa, joka kertoi erään rikkaan samppanjasuvun vaiheista. Maiju asettui mukavasti sinapinkeltaiselle kulmasohvalleen, vetäisi viltin jaloilleen, avasi suklaalevyn ja keskittyi. Tarina oli edennyt viisitoista minuuttia, kun hän ilmestyi ja sanoi Maijulle: "Where have you been all my life?" Mies oli ylimaallisen ylväs, aristokraattisen arrogantti liikemies, jolla oli puoleensavetävin nenä, minkä Maiju oli eläessään nähnyt. Maiju oli nenäihmisiä, siinä missä joku oli vaikkapa vaate- tai koiraihmissä. Maijun henki lakkasi kulkemasta ja suklaapalat takertuivat kitalakeen, kun hän vastasi miehelle: "I have been here alone waiting for you, of course!" Maiju osasi englantia, sillä hän oli ollut hyvä koulussa ja opiskellut aikuisena lisää kansalaisopistossa ja kirjastossa. Mies esittäytyi Gregorius Hollisteriksi. Nimikin kalskahti niin komealta, ettei maailmassa voinut olla kuin yksi senniminen, ja nyt hän halusi tutustua juuri Maijuun. Yksi seikka hieman häiritsi, sillä nainen nimeltä Amanda Lake oli selvästi myös huomannut Gregin. Maiju huokaisi kuitenkin helpotuksesta, kun Greg jakson lopussa iski hänelle silmää ja toivotti: "See you tomorrow." Maiju hymyili leveästi ja muisti vasta sitten, että hänen toinen etuhampaansa puuttui pyörällä kaatumisen seurauksena ja odotti remonttia. Maiju huikkasi: "See you, sleep well, my darling." Sitten hän pukeutui kauneimpaan, ruskeaan, pitsiseen yöpaitaansa ja sukelsi lakanoiden väliin, jossa Greg häntä jo odotti kiihkeänä. Lemmenyön jälkeen Maiju oli kuin uudestisyntynyt. Aamulla hän meikkasi kasvonsa huolellisesti, laittoi huulipunaakin samalla tavalla kuin Amandalla oli ollut ja lähti polkemaan kohti kirjastoa. Pomo, pyylevä viisikymppinen Marjut, kysyi heti ovella, mitä hänelle oli tapahtunut, kun hän näytti erityisen hehkeältä. Maiju vain hymyili salaperäisesti. Antaa niiden nyt arvailla, hän mietti ryhtyessään latomaan palautettuja lainoja kärryihin. Dekkarihyllyssä Agatha Christien kohdalla pilkotti kirjojen välissä vaaleanpunainen lappunen. Maiju otti lapun käteensä ja vilkaisi sitä. "Let's meet at Friedrich von Schiller." Sen täytyi olla merkki. Maijun pulssi kiihtyi ja posket punehtuivat. Hän työnsi kärryään kohti S-hyllyä ja päästyään lähemmäs hän huomasi pitkän, salskean miehen istumassa jakkaralla. Hän oli syventynyt Schillerin rakkausrunoihin niin keskittyneesti, ettei Maiju tohtinut häiritä. Hän tyytyi ihailemaan miestä matkan päästä, järjesti kirjoja hyllyyn ja vilkuili tuon tuostakin olkansa yli. Mies nousi, hiipi aivan Maijun taakse ja työnsi runokokoelman hänen korvaansa hipoen takaisin paikalleen. "I promised to see you today", Maiju kuuli kuiskattavan. Tajunnan pimentävä tunne tulvahti hänen ylitseen, ja hän havahtui Peten, työkaverinsa ääneen, joka tiedusteli, oliko Maiju kunnossa. Pete nosti Maijun istumaan, tarjosi nenäliinaa ja vettä. Maijun silmät ja suu nauroivat yhtä aikaa. Hän vakuutti Petelle, ettei ollut koskaan elämässään ollut näin hyvässä kunnossa kuin nyt. Loppupäivä sujui leijuen. Maiju lauleli lainaustiskillä asiakkaiden iloksi ja sai palkaksi monta vinoa hymyä. Pyöräily kotiin päin tuntui kevyeltä kuin ensimmäiset kesäkenkäiset askeleet. Naapurirapun Jouni odotti pihalla kuten useimpina päivinä Maijun palatessa töistä. Jouni oli ihastunut Maijuun, ja he olivat toisinaan tapailleetkin, viimeksi kuukausi sitten, jolloin Jouni oli jäänyt yöksi. Maiju ei halunnut sitoutua, sillä kirjat olivat ystävistä uskollisimpia. Sitä paitsi nyt hänellä oli Greg. Jouni sai armotta hopeamitalin siinä kilpajuoksussa, tosiasiat oli hänenkin kohdattava. Jos piti valita maantienvärisen, yksinkertaisen ja mahakkaan sekatyömiehen ja tumman, sivistyneen ja hyvärunkoisen samppanjaperillisen välillä, vastaus oli päivänselvä. Maiju ei ollut niitä naisia, jotka kävivät kauppaa tunteilla. Hän oli päättänyt kertoa Jounille suoraan, että hänellä oli uusi mies. Jouni poimi kukkapenkistä loistavankeltaisen kehäkukan ja ojensi sen Maijulle. Maiju kiitti ja yritti ohittaa Jounin mahdollisimman vähäeleisesti. Jouni kuitenkin kampsesi itsensä Maijun ja ulko-oven väliin niin, että Maiju haistoi tympeän valkosipulin

ja grilliruoan lemun Jounin hengityksestä. Gregin henki ei haissut; oli ihanaa olla itsestään ja hampaistaan huolehtivan miehen seurassa. Nyt tai ei koskaan. Maiju pamautti totuuden vasten miespolon kasvoja. Jouni astui sivuun, ja hänen ilmeensä oli kuin kakkavahingosta torutulla spanielilla. Maijun ei käynyt häntä sääliksi, sillä heikkous miehen ominaisuutena kauhistutti häntä. Gregissä oli alkukantaista villieläimen voimaa, vaikka hän lukikin runoja ja siemaili samppanjaa. Kontrastit puhuttelivat Maijua; ne antoivat miehestä salaperäisen ja kiinnostavan kuvan. Maiju laittoi itselleen iltapalaa: teetä, ruisleipää ja jogurttia. Mitähän Greg söisi iltaruoaksi, varmaan samppanjaa ja mansikoita. Jospa laittaisikin sunnuntaina oikein hyvää ruokaa, vaikkapa porsaankyljyksiä kermakastikkeessa ja kutsuisi miehen syömään. Voisi ostaa viiniäkin. Pitäisi kysyä Alkosta, mitä myyjä suositteli, ettei vain tulisi virhevalintaa. Greg varmaan herrasmiehenä toisi pullon Hollister-samppanjaa, jota he voisivat jälkiruoan kanssa siemailla. Maijun mietti, että pitäisi ostaa oikein kunnon lasitkin. Jounin kanssa he olivat juoneet Soavea maitolaseista, mutta nyt olisi tulossa vähän tasokkaampaa seuraa. Iltapalan jälkeen Maiju asettui tavanomaiseen paikkaansa sohvalle ja avasi television. Hempeä musiikki täytti olohuoneen, ja pian Greg oli jälleen hänen luonaan, puhutteli häntä kohteliaasti, hymyili niin kirkkaasti, että Maiju sammutti valot. Hän antoi Gregin puhua ja viipyä, sillä miehet eivät pitäneet räpättävistä naisista. Äkkiä Amanda ilmestyi heidän väliinsä, kallisti keimailevasti päätään ja heilautti kastanjanruskeaa kiharapilveään taaksepäin. Muuta ei tarvittu. Greg suuteli Amanda intohimoisesti, ja pian he riisuivat toisiaan läähättäen. Maiju ei voinut uskoa silmiään. Tässäkö kaikki nyt oli? Greg oli antanut ymmärtää kaikkea muuta. Ulkona ulvoi tuuli. Greg lähti Amandan luota ratsastaen myrskyn halki kiivaasti kohti kartanoaan, kun yhtäkkiä hevonen kaatui ojaan ja Greg lensi sen selästä kasvot edellä mutaan. Hän jäi makaamaan liikkumattomana eikä näyttänyt hengittävän. Maijun kurkkua kuristi. Rakas, näin ei saanut käydä. Tämä oli hänen syytään, sillä hän oli mustasukkaisuuttaan toivonut, että Gregille sattuisi onnettomuus. Nyt Maiju ei tiennyt, mikä tilanne oli. Saisi edes selville, oliko mies viety sairaalaan ja jos niin minne. Voisi ottaa ulkomaanpuhelun ja kysyä tilannetta. Sunnuntaipäivällisestä ei ainakaan tulisi mitään. Jos Greg selviäisikin hengissä, tuollaisesta putoamisesta oli varmasti seurauksena vakavia sisäelinvaurioita, joista toipuminen kestäisi kauan. Maiju päätti olla tukena. Hän ei aivan pienestä jättäisi tärkeintä ihmistään. Yöllä Maiju näki unta, että Greg antoi hänelle taivaalta oman tähden, joka nimettiin Maiju Hollisterin tähdeksi. Aamulla Maiju heräsi tokkuraisena ja tunsu kummallista kuvotusta. Hän sai alas vain kulauksen appelsiinimehua ja lähti kirjastoon. Huono olo jatkui puolille päivin, ja lounas helpotti sitä hieman. Maiju ei saanut koko päivänä mielenrauhaa, sillä hänen ajatuksensa askartelivat Gregin onnettomuudessa. Illalla varmasti kuulisi lisää. Maiju pääsi vaivoin kotiinsa, sillä hänen vatsansa tuntui kummalliselta. Hän suoritti normaalit iltatoimensa ja asettui sohvalle. Hän ehti juuri nähdä, että tuntemattomat miehet nostivat tajutonta Gregiä mustaan autoon, kun sähkötkatkesivat. Maiju odotti, että ne palaisivat, mutta niin ei käynyt. Hän mönki peiton alle tärisemään ja itkemään heidän kohtaloaan. Vielä he saisivat toisensa, ja Amanda jäisi toiseksi. Seuraavana aamuna pahoinvointi oli niin voimakasta, että Maijun oli lähdettävä lääkäriin. Maijun ikäinen naislääkäri kuunteli ja katseli, tutki ja otatti kokeita. Raskaana. Kuudetta viikkoa. Onneksi olkoon, onko tämä ensimmäinen? Isäkin on sitten tervetullut ultraäänikuvaan muutaman viikon kuluttua. Maiju ei kertonut lääkärille, että lapsen isä ei ollut Suomessa ja että hän oli kaiken lisäksi kadonnut. Siitä olisi kehkeytynyt liian hämärä juttu ollakseen totta, ja Maijulta olisi voitu ottaa vauva pois. Hän oli päättänyt pitää lapsen, sillä sen avulla hän saisi sidottua Gregin itseensä loppuelämäkseen. Yhdeksän kuukauden kuluttua Maiju makasi sairaalavuoteella kainalossaan nyytti, jolla oli päässään tupsu maantienväristä tukkaa,

tutunnäköiset hörökorvat ja kova ääni. Pojan nimeksi tulisi Anton Gregorius Hollister-Hyrkiö. Greg oli taas kivuliaan toipumisen ja useiden leikkausten jälkeen kunnossa, ja Maiju suunnitteli hänen kutsumistaan Suomeen, kunhan hän olisi vauvan kanssa ensin kotiutunut.